

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/75/2020
Identifikačné číslo spisu: 8118211956
Dátum vydania rozhodnutia: 28. decembra 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8118211956.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň: 1/ E. R., nar. XX.XX.XXXX, Z. XX, XXX XX C., 2/ K. H., nar. XX.XX.XXXX, N. XXX/XX, XXX XX T., 3/ A. R., nar. X.XX.XXXX, H. H.. XXXX/X, XXX XX C., všetky právne zastúpené JUDr. Libušou Dočkalovou, advokátkou so sídlom Lachova 32, 851 03 Bratislava, IČO: 22 644 679, proti žalovanej: Slovenská konkurzná a reštrukturalizačná, k.s., Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, IČO: 47 166 142, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu ARDA STAV, s.r.o. v konkurze, Bardejovská 25, 080 01 Prešov, IČO: 36 277 851, o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4CoKR/13/2019-218 zo dňa 09. júna 2010, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cbi/35/2018-176 zo dňa 08. novembra 2019 vylúčil zo súpisu oddelenej podstaty zverejnenej v Obchodnom vestníku č. 157/2016 dňa 15.8.2016 úpadcu ARDA STAV, s.r.o. v konkurze, Bardejovská 25, 080 01 Prešov, IČO : 36 277 851 v konkurze vedenom Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 2K/2/2016 spisovú zložku : nehnuteľnosť - rodinný dom súp. č. XXX stojaci na parcele č. XXX/XX zapísaný na liste vlastníctva č. XXX, vedenom na Okresnom úrade M. K., katastrálny odbor, k.ú. C. na X., obec C. na X., okres M. K.. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.
1.2 V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že Okresný súd Prešov rozhodnutím pod sp. zn. 2K/2/2016, publikovaným v Obchodnom vestníku č. 70/2016 zo dňa 13.04.2016, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka ARDA STAV, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Bardejovská 25, 080 01 Prešov, IČO: 36 277 851 a ustanovil správcu Slovenská konkurzná a reštrukturalizačná, k.s.. Dňa 15.08.2016 bolo v Obchodnom vestníku č. 157/2016 zverejnené doplnenie súpisu oddelenej podstaty o novú súpisovú zložku majetku, a to nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX . vedenom na Okresnom úrade M. K.,

katastrálny odbor, k.ú. C. na X., vrátane parcely č. XXX/XX o výmere 45 m², ostatné plochy, parcely registra „C“ č. XXX/XX o výmere 80 m², zastavané plochy a nádvoría, parcely registra „C“ č. XXX/XX o výmere 24 m², ostatné plochy, parcely registra „C“ rodinný dom súpisné č. XXX na parc. č. XXX/XX.

1.3 Súd prvej inštancie poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Dunajská Streda, v ktorom žalobkyne 1 až 3 žalovali spoločnosti SENIOR CITY a.s. so sídlom Župné námestie č. 3, 811 03 Bratislava, IČO: 45629943, Prima banku Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31575 951 a spoločnosť BLATNÁ INVESTMENTS s.r.o. so sídlom Popmlejská cesta 2205/2A, 931 01 Šamorín, IČO: 36820482 a domáhali sa určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam a určenia neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam. Rozsudkom, č. k. 8C/263/2013 - 429 zo dňa 18.08.2016 súd rozhodol tak, že určil, že do dedičstva po nebohom P.. A. R., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom Z. XX, XXX XX C., ktorý zomrel dňa 21.04.2015 patria nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom aj tohto konania a súčasne určil, že záložné právo žalovaného v 2. rade (Prima banka, a.s.) zriadené na rozostavanú stavbu na parc. č. XXX/XX a na pozemky parc. č. XXX/XX, parc. č. XXX/XX a parc. č. XXX/XX pod N zapísané na LV č. XXX, k.ú. C. na X., neexistuje. Žalobu žalobkýň o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam voči žalovanému v 2. rade zamietol a rovnako zamietol žalobu v celom rozsahu voči žalovanému v 3. rade. Na odvolanie žalovaného v 2. rade : Prima banka Slovensko, a.s., zo dňa 10.11.2016 Krajský súd v Trnave rozsudkom, č.k. 26Co/126/2017-550 zo dňa 5.06.2018 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a v časti výroku, ktorým bolo určené, že neexistuje záložné právo žalovanej zmenil tak, že žalobu o určenie neexistencie záložného práva žalovanej na pozemkoch parc. reg. C č. XXX/XX, XXX/XX a XXX/XX v k.ú. C. na X. zamietol. Rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 16.07.2018.

1.4 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia tiež uviedol, že záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam bolo zriadené zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. 10/071/08 zo dňa 11.06.2008 medzi záložným veriteľom Dexia banka Slovensko, a.s. (teraz Prima banka) a záložcom Ing. A. N. na zabezpečenie pohľadávok záložného veriteľa z úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úverovej linke č. XX/XXX/XX uzatvorenej medzi Dexia bankou Slovensko, a.s. a klientom: BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o. a spoločne a nerozdielne s ARDA STAV, s.r.o.. Vklad bol povolený dňa 12.06.2008. V konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu si veriteľ Prima banka Slovensko, a.s., so Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31575951 riadne a včas prihlásil prihláškou zabezpečenú pohľadávku, ktorá bola zaevidovaná v zozname pohľadávok pod poradovým č. 3., v celkovej výške 1.015.687,06 Eur. Podľa príloh k prihláške došlo dňa 11.06.2008 k uzavretiu Zmluvy o úverovej linke č. XX/XXX/XX medzi veriteľom Prima banka Slovensko, a.s. a dlžníkmi ARDA STAV, s.r.o. a spoločnosťou BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o.. ARDA STAV, s.r.o. (ďalej len „úpadca“) bol teda so spoločnosťou BLATNÁ INVESTMENTS zviazaný spoločne a nerozdielne. Predmetom zmluvy bol na strane jednej záväzok veriteľa poskytnúť na základe žiadosti úver vo výške 1.041.625,17 EUR (31.380.000,- Sk) a na strane druhej záväzok úpadcu a spoločnosti BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o. poskytnutý úver vrátiť spoločne a nerozdielne, pričom ako deň konečnej splatnosti bol dohodnutý 10.06.2010. Uzavretím dodatkov k Zmluve došlo k prolongácii úveru, pričom ako posledný deň konečnej splatnosti bol dohodnutý 30.11.2010. Dňa 30.09.2010 uzavrel veriteľ so spoločnosťou 1. SENIOR CITY, s.r.o., zmluvu o pristúpení k záväzku, ktorou táto spoločnosť pristúpila k záväzku dlžníka a spoločnosti BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o. zo zmluvy v znení jej neskorších dodatkov. Následne dňa 05.10.2010 dlžník, spoločnosť BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o. a 1. SENIOR CITY, s.r.o. v súlade s ust. § 323 Obchodného zákonníka uznali svoj záväzok voči veriteľovi vzniknutý z titulu poskytnutého úveru vyplývajúceho zo zmluvy vo výške 860.649,57 EUR. Zároveň sa zaviazali zaplatiť veriteľovi úver spolu s príslušenstvom.

1.5 Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že prihláškou veriteľa Prima banka Slovensko a.s. bola pohľadávka uplatnená ako zabezpečená s uvedením zabezpečovacieho práva zo zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX zo dňa 11.06.2008, pričom špecifikovaný bol aj predmet zabezpečovacieho práva, a to nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX kat. úz. C. na X..

1.6 Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie predmetnou zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX zo dňa 11.06.2008 uzatvorenou medzi Dexia banka Slovensko a.s. a klientom P. A. N., ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva na zabezpečenie zaplata istiny, úrokov, poplatkov, prípadných zmluvných pokút a ďalších pohľadávok záložného veriteľa z úveru poskytnutého na základe zmluvy o úverovej linke č. XX/XXX/XX, uzatvorenej medzi subjektmi Dexia banka Slovensko a.s. a klientmi BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o. a spoločne a nerozdielne ARDA STAV, s.r.o.. Zo zmluvy súd zistil, že v bode 1.3 záložca prehlásil, že je výlučným vlastníkom, má dispozičné právo (okrem iných) k nehnuteľnému majetku nachádzajúcemu sa v obci C. na X., okres M. K., v katastrálnom území C. na X., zapísanému na liste vlastníctva č. XXX.

1.7 Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovenia § 78, § 79, § 8, § 67 ods. 1, 2, § 28 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 323 ods. 1, 3, § 402, § 406, § 408, § 397 Obchodného zákonníka a § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.8 V nadväznosti na uvedené zákonné ustanovenia súd prvej inštancie uviedol, že predmetnú žalobu podali žalobkyne včas a vylúčenie z oddelenej konkurznej podstaty vo vzťahu k nehnuteľnosti - rodinnému domu súp. č. XXX, stojacemu na parcele č. XXX/XX zapísanej na LV č. XXX kat. úz. C. na X., je dôvodné. Opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k. 26Co/126/2017-550, v ktorom súd dospel k záveru, že záložná zmluva bola uzatvorená v tejto časti neoprávnenou osobou, v dôsledku čoho je podľa § 39, v spojení s § 151d ods. 3 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor so zákonom, teda záložné právo k predmetnej nehnuteľnosti neexistuje. Súd zdôraznil, že žalovaný, rešpektujúc predmetné rozhodnutie požiadal veriteľa Prima banka Slovensko a.s. o súhlas s vylúčením predmetnej nehnuteľnosti, na čo však veriteľ nereagoval. Súd preto dospel k záveru, že predmetná nehnuteľnosť je naďalej zapísaná nesprávne v konkurznej podstate a žalobkyniam svedčí tzv. „lepšie právo“ k veci, preto žalobe v tejto časti vyhovel.

1.9 Vo vzťahu k parcelám č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX (pozemky) súd prvej inštancie, vzhľadom na žalobkyňami vznesenú námietku premlčania výkonu záložného práva, riešil ako prvoradá dôvodnosť tejto námietky. Mal za to, že v danom spore je plne aplikovateľné uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II ÚS 250/2011, ktorého podstatnú časť v rozhodnutí prvoinštančný súd odcitoval. V nadväznosti na závery rozhodnutia ústavného súdu konštatoval, že záložné právo je právom, ktoré nepochybne premlčaniu podlieha. Vychádzajúc zo zistených skutkových okolností - prihlášky pohľadávky, zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX zo dňa 11.06.2008 a ostatných listinných dôkazov, mal súd preukázané, že deň konečnej splatnosti zmluvy o úverovej linke č. XX/XXX/XX ako hlavného záväzku, na základe ktorého si veriteľ uplatnil svoju pohľadávku v konkurze, bol dohodnutý na 10.06.2010 a uzavretím dodatku k zmluve došlo k prolongácii úveru a konečný deň splatnosti bol dohodnutý na 30.11.2010. Záložné právo bolo zriadené na zabezpečenie návratnosti úverovej pohľadávky, teda v nadväznosti na úverovú zmluvu, ktorá bez akýchkoľvek pochybností je absolútnym obchodom, pričom záložná zmluva z 11.06.2008 bola v danom čase uzatvorená vlastníkom predmetných nehnuteľností. Keďže najneskorším dátumom splatnosti úverovej pohľadávky po prolongácii úveru bol 30.11.2010, dňom nasledujúcim začala plynúť premlčacia doba, pretože po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti mohol úverový veriteľ uplatniť nárok na súde. Na takto stanovenom dni konečnej splatnosti nič nezmenilo ani pristúpenie k záväzku spoločnosťou 1.SENIOR CITY a.s. dňa 30.09.2010. Po tomto dátume začala plynúť pre úverového veriteľa lehota na to, aby využil právo na uspokojenie svojho nároku aj zo záložného práva. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v prihláške, úverový veriteľ uplatnil proti úverovému dlžníkovi svoj nárok žalobou podanou na Okresný súd Bratislava I dňa 25.11.2014, teda v zákonnej štvorročnej premlčacej dobe, ktorá by v súlade s ustanovením § 397 Obchodného zákonníka uplynula najneskôr 01.12.2014. Keďže záložné práva sa nepremlčujú skôr než zabezpečená pohľadávka, právo záložného veriteľa na uspokojenie zo zálohu nie je premlčané. Súd prvej inštancie navyše uviedol, že premlčacia doba neuplynula ani v prípade posúdenia konečnej splatnosti úveru 10.06.2010, a to odkazom na ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré ustanovuje absolútne obmedzenie premlčacej doby v obchodnoprávných vzťahoch.

1.10 Námietku žalobkýň týkajúcu sa porušenia zákazu nakladať s nehnuteľnosťami uloženého uznesením Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 8C/253/2013-135 zo dňa 24.01.2014 veriteľom, súd prvej inštancie nevyhodnotil ako porušenie povinnosti uloženej uvedeným predbežným opatrením vzhľadom na dôsledky spôsobené vyhlásením konkurzu, teda prerušenie všetkých súdnych a iných konaní, vrátane konania 32Cb/52/2015 vedeného na Okresnom súde Bratislava I. Zdôraznil, že pohľadávky, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu môžu byť po jeho vyhlásení uspokojené len na základe podanej prihlášky a za predpokladu, že pohľadávka bude zistená a len v súbehu s pohľadávkami ostatných veriteľov, na základe právnych úkonov správcu a pod dohľadom súdu.

1.11 K námietke žalobkýň, že záložné právo na predmetné nehnuteľnosti je od samého začiatku neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, č.k. 26Co/126/2017-550. Tiež sa nestotožnil s tvrdením žalobkýň, že rodinný dom a s ním súvisiace pozemky tvoria jeden celok a nemožno im nanútiť rozdielny právny režim, preto aj súvisiace pozemky by mali byť vylúčené z konkurznej podstaty úpadcu, a to s poukazom na to, že zálohom môže byť každá vec, právo a iná majetková hodnota, ktorá je spôsobilým predmetom občianskoprávných vzťahov, je zaťažiteľná záložným právom a nie je vylúčená ich prevoditeľnosť. Súčasná legislatíva jasne vymedzuje hnutelné a nehnuteľné veci, pričom tak pozemky ako aj stavby spojené so zemou pevným základom sú vecami samostatnými. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebol splnený základný predpoklad pre úspešnosť vylučovacej žaloby, a to preukázanie, že žalobkyniam svedčí tzv. „lepšie právo“ k parcelám č. XXX/XX, XXX/XX. a XXX/XX, preto v tejto časti žalobu zamietol.

1.12 Na záver súd prvej inštancie dodal, že chápe situáciu žalobkýň, zdôraznil však, že Okresný súd Dunajská Streda v rozhodnutí č. k. 8C/253/2013-429 zo dňa 18.08.2016 konštatoval, že zmluva, ktorou nadobudli právny predchodca žalobkýň a žalobkyňa 1/ sporné nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva výslovne upozorňovala na to, že na nehnuteľnosti je zriadené záložné právo banky a predávajúci 1. SENIOR CITY a.s. sa zaviazal v deň podania návrhu na prevod nehnuteľností podať návrh na výmaz záložného práva, ktorý zrejme svoj záväzok nesplnil, a teda z tohto pohľadu je zodpovedným subjektom za vzniknutú situáciu.

1.13 O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd v súlade s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) vzhľadom na čiastočný úspech a neúspech tak žalobkýň ako aj žalovaného .

2. Na základe odvolania žalobkýň proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania, Krajský súd v Prešove ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

2.1 Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05). V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správny skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd v celom rozsahu poukázal na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia provinštančným súdom, s ktorým sa stotožnil. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkýň však doplnil ďalšie dôvody.

2.2 Odvolací súd sa v prvom rade vyjadril k námietke žalobkýň o arbitrárnosti konania, ktorú vzhľadli v tom, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, na základe akých dôkazov dospel k záveru, že žalobkyniam nesvedčí tzv. „lepšie právo“, hoci v súdnej praxi sa za tzv. „lepšie právo“ považuje právo vlastnícke, ktoré má prednosť pred všetkými ostatnými právami, a teda aj právom záložným. Odkaz na závery rozsudku Krajského súdu v Trnave vo veci 26Co/126/2017 považovali pritom žalobkyne za

ne postačujúce pre rozhodnutie o predmete sporu a súdu prvej inštancie vytkli, že tento neskúmal, či neexistujú aj iné dôvody, z ktorých možno dospieť k záveru, že predmetné nehnuteľnosti je potrebné zo súpisu majetku úpadcu vylúčiť. K uvedenému odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nepoprelo vlastnícke právo žalobkyň k parcelám č. XXX/XX, XXX/XX a XXX/XX, vo vzťahu ku ktorým bola ich žaloba zamietnutá. Vlastnícke právo však nie je právom absolútnym, ale toto môže byť obmedzené v zmysle zákona právami iných osôb, medzi ktoré obmedzenie je potrebné zaradiť aj záložné právo v zmysle § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka. Je nespochybniteľné, že záložné právo z pohľadu jeho zákonného vzniku, existencie a trvania, ako aj z pohľadu jeho súladu s dobrými mravmi posúdil vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Trnave, sp. zn. 26Co/126/2017 z 05.06.2018 vyčerpávajúcou argumentáciou v bodoch 14 až 19, 23 až 25, vrátane odkazu na príslušnú judikatúru. Práve predmetom tohto konania bolo (okrem iného) posúdenie existencie, či neexistencie záložného práva k parcelám č. nachádzajúcim sa v kat. úz. C. na X., zapísaným na LV č. XXX, o ktorom nároku bolo aj právoplatne rozhodnuté. Pokiaľ prvoinštančný súd v preskúmanom rozhodnutí odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave a s týmto sa stotožnil, nedopustil sa porušenia práva žalobkyň na spravodlivý proces. Uvedený procesný postup zhodnotil odvolací súd ako súladný s princípom civilného sporového konania zakotveným v čl. 17 C. s. p.. V súlade s hospodárnosťou konania bol preto správny postup súdu prvej inštancie, ak posúdenie otázky existencie záložného práva riešil odkazom na právoplatné rozhodnutie o tejto otázke súdom v inom konaní. Stotožnenie sa s daným rozhodnutím je dôsledkom toho, že predmetnou otázkou sa zaoberal súd aj v tomto konaní. Pokiaľ žalobkyne poukázali na to, že úlohou súdu bolo skúmať, či neexistujú aj iné dôvody pre vylúčenie nehnuteľnosti zo súpisu majetku, tak v tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil zásadu koncentrácie konania (§ 153, § 154 C. s. p.), v zmysle ktorej bolo povinnosťou žalobkyň predniesť v konaní pred súdom prvej inštancie všetky dôvody na podporu svojich skutkových tvrdení a právnych záverov z toho vyplývajúcich.

2.3 Pokiaľ žalobkyne namietali porušenie pravidiel dokazovania určených Civilným sporovým poriadkom, teda nemožnosť vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného predloženého podaním z 09.10.2019, odvolací súd uviedol, že svoje stanovisko k tvrdenému premlčaniu záložného práva žalobkyne v konaní odprezentovali opakovane, a to na pojednávaní 06.09.2019 a podaním zo dňa 26.12.2018. V spornom vyjadrení z 09.10.2019 žalovaný k vznesenej námietke premlčania uviedol, že „pohľadávka veriteľa Prima banka, a. s. nemohla byť premlčaná, nakoľko došlo k uznaniu záväzku dlžníkom a následne veriteľ inicioval súdne konanie.“ K takto vyjadrenému stanovisku žalobkyne zaujali názor v podaní z 26.12.2018, preto odvolací súd túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.4 Čo sa týka otázky premlčania, odvolací súd uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa s otázkou premlčania záložného práva dôsledne vysporiadal odkazom na konkrétne dôkazy vykonané v konaní pred súdom prvej inštancie, v ktorom postupe odvolací súd nezhliadol porušenie práva na spravodlivý proces a túto odvoláciu námietku vyhodnotil taktiež ako nedôvodnú. Dodal, že žalobkyne nespochybovali dôkaz predstavujúci prihlášku pohľadávky, z ktorého dôkazu čerpal súd vedomosť o včasnosti uplatnenia pohľadávky voči úverovému dlžníkovi (úpadcovi). Došlo tak k naplneniu ustanovenia § 151 ods. 1 v spojení s § 204 C. s. p.. Žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie pritom nenavrhlí overiť si skutočnosti uvádzané v prihláške záložného veriteľa pripojením spisu, či dotazom na konajúci súd, čo vplynulo zo zápisnice z pojednávania z 06.09.2019.

2.5 Bez právneho významu a vplyvu na privodenie iného výsledku konania boli podľa názoru odvolacieho súdu odvolacie námietky žalobkyň spočívajúce v nevedomosti ich právneho predchodcu o zaťažení nadobudnutých nehnuteľností záložným právom. Pokiaľ žalobkyne namietali, že úpadca nebol nikdy vlastníkom založených nehnuteľností, tak odvolací súd vyzdvihol v tejto súvislosti význam záložného práva spočívajúci v zabezpečení pohľadávky, pričom záložca - vlastník zálohu nemusí byť totožný s dlžníkom obligačného právneho vzťahu, z ktorého veriteľovi vznikla pohľadávka, a dlžníkovi záväzok túto pohľadávku riadne a včas splniť. Niet pochýb, že úpadca je dlžníkom z úverovej zmluvy č. XX/XXX/XX, ktorého záväzok bol zabezpečený záložným právom záložcu P.. A. N. ako vtedajšieho vlastníka predmetných nehnuteľností. Existencia hmotnoprávneho vzťahu úpadcu k predmetným nehnuteľnostiam preto nie je podmienkou pre uspokojenie pohľadávky

veriteľa vo vzťahu k tomuto dlžníkovi, zabezpečenej záložným právom. Pre vznik záložného práva sa vyžaduje iba to, aby záložca bol vlastníkom zálohu alebo aby so založením veci vyslovil súhlas jej vlastníka, prípadne osoba, ktorá má k veci iné vecné právo nezlučiteľné so záložným právom.

2.6 Následne odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zdôvodnil oprávnenie záložného veriteľa S. banka K. a.s. spočívajúce v prihlásení pohľadávky do konkurzu s dôrazom na to, že v dôsledku konkurzu došlo aj k prerušeniu súvisiacich konaní.

2.7 Nakoľko žalobkyne trvali na námietke premlčania záložného práva odkazom na ustanovenie § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka, a to aj v spojení s uznaním záväzku v zmysle § 407 Obchodného zákonníka, odvolací súd s poukazom na § 392 ods. 1, § 397, § 407 ods. 1 Obch. zák. a § 558 Obč. zák. uviedol, že uznanie dlhu nemá za následok zánik pôvodného záväzku a jeho nahradenie novým záväzkom z dôvodu uznania, ako to prezentujú vo svojom odvolaní žalobkyne. Z tohto dôvodu nedochádza ani k zmene pôvodnej splatnosti úveru dohodnutej na deň 30.11.2010. Uznaním záväzku v zmysle § 407 Obchodného zákonníka sa dosiahlo len to, že pre splnenie dlhu bola poskytnutá veriteľom ďalšia lehota na plnenie. Ak splatnosť úveru bola určená dňom 30.11.2010 a k podaniu žaloby na Okresnom súde Bratislava I došlo 25.11.2014, nedošlo v zmysle § 397 Obchodného zákonníka k premlčaniu záväzku úpadcu plniť. Premlčacia doba by uplynula až dňom 30.11.2014. V nadväznosti na uvedené je správny záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého nemôže dôjsť k premlčaniu záložného práva skôr, než uplynie premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky, ktorý záver podporil súd odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 250/2011. Odvolací súd považuje za nadbytočné túto argumentáciu zopakovať.

2.8 Vychádzajúc z § 118 ods. 1, § 119 ods. 1 a 2 a § 120 Obč. zák. dovolací súd konštatoval, že niet pochyb, že parcely, ktoré sú predmetom tohto odvolacieho konania, sú samostatnými nehnuteľnými vecami, ktoré môžu mať iný právny režim ako rodinný dom stojaci na parcele č. XXX/XX. Pre tvrdenie opaku žalobkyne nepredložili žiadnu racionálnu argumentáciu. Odvolací súd len naviac uviedol, že príkladom rozdielneho režimu dvoch nehnuteľností napr. stavby a pod ňou sa nachádzajúcej parcely sú vecné bremená, či neoprávnená stavba.

2.9 Pokiaľ žalobkyne namietali nesprávne rozhodnutie o trovách konania nezohľadňujúce hodnotu predmetu sporu, vo vzťahu ku ktorému boli úspešné, v porovnaní s hodnotou nehnuteľností, kde boli neúspešné, tak odvolací súd poukázal na to, že predmetné konanie bolo začaté v roku 2018, pričom odvolateľky argumentovali vo vzťahu k tejto odvolacej námietke hodnotou nehnuteľnosti v cenách v roku 2008, čo v žiadnom prípade nezodpovedá súčasným hodnotám nehnuteľnosti. Pre svoju argumentáciu v tomto smere žalobkyne nepredložili relevantnejší dôkaz.

2.10 O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešným žalobkyniam v rozsahu 100 %.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním žalobkyne z dôvodov podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II a III (ktorým žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania - pozn. dovolacieho súdu) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a žalobkyniam priznal nárok na náhradu trov dovolacieho aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1 Žalobkyne nesúhlasili s rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a s rozhodnutím o trovách konania, a to tak prvoinstančného ako aj odvolacieho. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietali nedostatok riadneho odôvodnenia, resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmal v zmysle zásad uvedených v § 379 a nasl. C. s. p., nevysporiadal sa s odvolacími námietkami, pričom na niektoré vôbec nereflektoval. Postup odvolacieho súdu, keď rovnako ako súd prvej inštancie odkázal na

rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/126/2017-550 zo dňa 05.06.2018, považovali žalobkyne za príliš formalistický, nezohľadňujúci princíp nezávislosti a nestrannosti súdu a ani zásadu voľného hodnotenia dôkazov, či ustálenú súdnu prax, keď odvolací súd len poukázal na zásadu koncentrácie konania, pre jeho rozhodnutie nemali význam skutkové a právne okolnosti prípadu v zmysle čl. IV žaloby, ktorými sa vôbec nezaoberal. Podľa názoru žalobkyní súd nezohľadnil rozdiel, že konanie na Krajskom súde v Trnave malo charakter určovacej žaloby, pričom v prípade predmetného konania na základe excindačnej žaloby ide o žalobu na plnenie. Žalobkyne namietali, že súd skúmal len existenciu záložného práva a jeho dôsledky a význam, namiesto toho, aby skúmal existenciu dôvodov vylúčenia nehnuteľnosti, a teda sa zameril len na existenciu záložného práva bez skúmania vlastného obsahu tzv. lepšieho práva, v súvislosti s čím žalobkyne poukázali na to, že im prislúcha vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, čím odôvodnili aj svoj žalobný návrh. K problematike odôvodnenia súdneho rozhodnutia žalobkyne poukázali na niekoľko súdnych rozhodnutí, napr. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2010 zo dňa 15.07.2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 zo dňa 13.11.2018, uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/111/2018 zo dňa 20. júna 2019, sp. zn. 5Obdo/51/2017 zo dňa 15.05.2018.

3.2 Žalobkyne namietali nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo dokazovanie zamerané na existenciu záložného práva, pričom predmetné konanie je konaním špecifickým, avšak ani z jedného bodu odôvodnenia odvolacieho súdu nemožno zistiť jeho názor na odvolaciu námietku, či predmetná žaloba je žalobou na plnenie alebo žalobou o určenie, ktoré určenie sa potom prejavuje aj v rozdielnom spôsobe dokazovania. V tejto súvislosti žalobkyne poukázali na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/96/2008 zo dňa 28.10.2009. Nesprávne právne posúdenie sa podľa názoru žalobkyní prejavilo v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o ich návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného na pojednávaní dňa 11.10.2019, kde súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na takéto rozhodnutie. Odvolací súd sa však namietaným postupom súdu prvej inštancie nezaoberal.

3.3 Odvolací súd sa následne podľa názoru žalobkyní dostatočne nevysporiadal s ich námietkou, že im nebolo doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 09.10.2019 spolu s prílohami, čím bol porušený princíp kontradiktórnosti konania, a to s odôvodnením, že k problematike premlčania záložného práva sa žalobkyne opakovane vyjadrili na pojednávaní dňa 06.09.2019 a podaním zo dňa 26.12.2018. Odvolací súd sa pritom otázkou nedoručenia predmetného podania žalovaného vôbec nezaoberal, avšak toto podanie bolo použité ako dôkaz, ale podľa žalobkyní ide o dôkaz nezákonný a na skutočnosti v ňom uvedené nemožno prihliadať.

3.4 Odvolací súd sa napokon podľa žalobkyní nevysporiadal ani s ďalšími námietkami, a to, že vyššie uvedené podanie žalovaného súd prvej inštancie ako dôkaz nevykonal na pojednávaní ale mimo pojednávania, čo je v rozpore s § 188 ods. 1 C. s. p. Namietali tiež, že konštatovanie súdu prvej inštancie o skutočnostiach významných pre posúdenie plynutia lehôt nebolo založené na dôkazoch vykonaných postupom podľa § 204 C. s. p., ale len na základe tvrdení žalovaného. Napokon tvrdenie súdu prvej inštancie, že konanie na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 32Cb/52/2015 sa týka majetku úpadcu, nebolo podľa žalobkyní založené na žiadnych listinných dôkazoch. Zo všetkých uvedených dôvodov bolo podľa názoru žalobkyní potrebné, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil alebo zrušil, inak jeho rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti.

3.5 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. žalobkyne za kľúčovú právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, považovali otázku, či za daných skutkových a právnych okolností žalobkyniam svedčí tzv. lepšie právo, pre ktoré je dôvodné vylúčenie všetkých označených nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty.

3.6 Žalobkyne namietali, že z rozhodnutí súdov oboch inštancií nie je zrejmé, čo sa vo všeobecnosti považuje za tzv. lepšie právo a z akého dôvodu pozemky nevylúčili zo súpisu konkurznej podstaty. Taktiež z rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno zistiť jeho úvahy vedúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, keď žalobkyne tzv. lepšie právo preukázali vlastníckym právom ku všetkým

nehnutelnostiam, ako ani pri aplikácii ktorých právnych noriem prípadne judikatúry sa odvolací súd stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie a odvolaniu nevyhovel bez toho, aby posúdil a vyvodil relevantné závery, či existovali podmienky pre zaradenie nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty a či boli splnené podmienky na poskytnutie právnej ochrany žalobkyniam.

3.7 Odvolací súd podľa názoru žalobkyní vec nesprávne právne posúdil, a to vo vzťahu k námietkam, že sa nevysporiadal s účelom sledovaným excindačnou žalobou, ani s otázkou jej charakteru, či ide o určovaciu žalobu alebo žalobu na plnenie. Žalobkyne uviedli, že preukázali, že im svedčí tzv. lepšie právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktorým je právo vlastnícke, avšak súdy im v prípade pozemkov zaťažených záložným právom tzv. lepšie právo nepriznal, a to bez akéhokoľvek zrozumiteľného vysvetlenia, a teda uprednostnil právo žalovaného pred vlastníckym právom žalobkyní. V tejto súvislosti žalobkyne poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 193/2019 zo dňa 03.07.2019.

3.8 Nesprávne právne posúdenie sa podľa názoru žalobkyní prejavilo aj v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, keď nevydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného na pojednávaní dňa 11.10.2019, s tým, že nie sú splnené podmienky pre jeho vydanie. V zápisnici z pojednávania nie je zaprotokolované ani názor súdu, že v danom prípade ide o žalobu na plnenie.

3.9 Odvolací súd sa podľa žalobkyní nevysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Vôbec neskúmal existenciu dôvodov, z ktorých žalobkyne vyvodzovali svoj nárok. Za mylné považovali konštatovanie, že právny predchodca žalobkyní a žalobkyňa 1/ nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva sporné nehnuteľnosti zmluvou, ktorá upozorňovala na to, že na nehnuteľnosti je zriadené záložné právo banky. Pre posúdenie rozhodujúcim skutočnosť má podľa žalobkyní význam zmluva o dielo č. XXX/XX/XX zo dňa 18.02.2008, v ktorej sa neuvádza existencia záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam. O jeho existencii sa mali dozvedieť až zo zmluvy o prevode nehnuteľností. Okolnosti ohľadom zriadenia záložného práva považovali žalobkyne za v rozpore s dobrými mravmi, a teda z hľadiska § 39 Obč. zák. za neplatné. Rozsudok odvolacieho súdu navyše nedáva žiadnu odpoveď na otázku, prečo keď rodinný dom a príľahlé pozemky tvoria vo vlastníctve žalobkyní jeden celok, majú mať iný právny režim. Žalobkyne vyjadrili názor, že pre toto konanie nie je rozhodujúci záver Krajského súdu v Trnave vyjadrený v konaní o určení vlastníckeho práva a záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam, ale právny stav všetkých nehnuteľností tvoriacich jeden celok a v čase zápisu sporných nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty existujúci zákaz nakladania s nimi, v zmysle predbežného opatrenia uloženého Okresným súdom Dunajská Streda, ktoré rozhodnutie je záväzná pre účastníkov ako aj všetky orgány. Odvolací súd ako ani súd prvej inštancie podľa žalobkyní v súvislosti s uvedeným predbežným opatrením dospeli k nesprávnym záverom.

3.10 Za nesprávny skutkový a právny záver považovali žalobkyne názor odvolacieho súdu, že nespochybňovali dôkaz - prihlášku pohľadávky zo dňa 20.05.2016. Odvolací súd taktiež pochybil, ak sa nevysporiadal s námietkou žalobkyní, týkajúcou sa ich postavenia ako spotrebiteľov, s poukazom na § 52 Obč. zák. a zmluvu o dielo č. XXX/XX/XX zo dňa 12.08.2008.

3.11 Za nesprávne právne posúdenú žalobkyne tiež označili otázku premlčania záložného práva, kedy súd neprihliadol na uznanie záväzku v zmysle § 407 Obch. zák., od ktorého začala podľa žalobkyní plynúť nová štvorročná premlčacia doba. Svoje názory súdy podľa žalobkyní založili na skutočnostiach, ktoré neboli ako dôkaz v konaní vykonané.

3.12 Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách prvoinštančného konania označili žalobkyne za nepreskúmateľné pre extrémny nesúlad s právnou úpravou, ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, napr. uznesenie NS SR sp. zn. 8Sžo/215/2010 zo dňa 22. júna 2011, sp. zn. 4MCdo/3/2012 zo dňa 28.05. 2013.

4. Žalovaná nevyužila svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobkyní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimčnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

7. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. V posudzovanom prípade dovolateľky prípustnosť dovolania odôvodnili v prvom rade poukazom na § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľky vzhľadli v nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v jeho nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, ďalej v tom, že súd sa nevysporiadal s ich odvolacími námietkami, nezaoberal sa, resp. neurčil charakter excindačnej žaloby a zameral sa výlučne len na existenciu záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam bez toho, aby skúmal tzv. lepšie právo žalobkyň, resp. ďalšie dôvody, ktoré by viedli k vylúčeniu sporných pozemkov z konkurznej podstaty. Za porušenie práva na spravodlivý proces žalobkyne považovali aj nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o ich návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného a nedoručenie im vyjadrenia žalovaného zo dňa 09.10.2019 a s tým súvisiace porušenie zásady kontradiktórnosti konania, a to najmä v súvislosti s vyriešením otázky premlčania záložného práva s poukazom na uznanie záväzku. Za ďalšie skutočnosti naplňajúce dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. označili žalobkyne predovšetkým okolnosti súvisiace s dokazovaním a vykonaním dôkazov a s tým súvisiace úvahy konajúcich súdov, ktoré považovali za nesprávne.

9. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

10. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia

skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

11. K námietke týkajúcej sa absencie riadneho odôvodnenia, nevysporiadania sa s podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd v prvom rade k námietke nepreskúmateľnosti (nedostatočného odôvodnenia) rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie odkazuje na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod č. 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku". Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém" (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl" (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje dostatočnú argumentáciu a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Dovolací súd nezistil žalobkyňami namiatanú absenciu náležitého odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, či z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého odôvodnenia vyplývajú dôvody vedúce k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku, správne vyhodnotenie skutkového stavu ako aj správne právne posúdenie, pričom nezistil existenciu žiadnej vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie a na ktorú by musel dovolací súd prihliadať. K námietkam podstatným pre rozhodnutie vo veci vzneseným v odvolaní sa dostatočne vyjadril, a to aj nad rámec tvrdení uvedených súdom prvej inštancie, pričom ako vyplýva z jeho odôvodnenia, tieto neboli spôsobilé spochybniť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky prejednávanej veci. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd ako aj súd prvej inštancie vo svojich rozhodnutiach poskytli odpovede na všetky relevantné otázky prejednávanej veci, a to všetko vzhľadom na charakter konania a zistené skutočnosti, nemožno ich rozhodnutia považovať za arbitrárne či nedostatočne odôvodnené.

13. K námietke žalobkyň, že súdy neurčili charakter excindačnej žaloby (či ide o žalobu na plnenie alebo o určenie) a zamerali sa výlučne len na existenciu záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam bez toho, aby skúmali tzv. lepšie právo žalobkyň, resp. ďalšie dôvody, ktoré by viedli k vylúčeniu sporných pozemkov z konkurznej podstaty, dovolací súd uvádza, že uvedené námietky sledujú proces dokazovania, pričom postup pri dokazovaní, vykonávaní dôkazov, či ich hodnotení nezakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dodáva, že (ne)vykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení. Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky „potrebné" dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti

rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné. Dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je ani skutočnosť, že súd prvej inštancie, resp. odvolací súd dospeli k zisteniam a záverom o skutkovom stave, ktoré sú len podľa subjektívneho názoru sporovej strany nepostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchylné od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide opätovne o skutkovú rovinnu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

14. Pokiaľ ide o excindačnú žalobu a jej charakter a skúmanie tzv. lepšieho práva (vlastníckeho práva) žalobkyň, dovolací súd poukazuje na to, že uvedené námietky, resp. skutočnosti nie sú určujúcimi pre rozhodnutie v predmetnej veci. Nakoľko žalobkyne nielen v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., ale aj v rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia namietali problematiku excindačnej žaloby, dovolací súd už na tomto mieste považuje za potrebné vyjadriť sa k vzťahu medzi excindačnou žalobou a žalobou o určenie vlastníckeho práva, samozrejme zo zohľadnením stavu, že v predmetnej veci bola otázka určenia vlastníckeho práva už právoplatne vyriešená. Predmetom a účelom vylučovacej žaloby nie je určenie vlastníctva, t. j. nerieši sa ňou zmena zápisu v katastri nehnuteľností, preto výrok súdneho rozhodnutia, ktorým sa takejto žalobe vyhovie, nie je spôsobilým podkladom pre zmenu v katastri nehnuteľností. V konaní o vylučovacej žalobe sa otázka vlastníctva (ako už bolo vyššie uvedené) rieši iba ako otázka predbežná, pričom súd sa s touto otázkou vysporiadava iba v odôvodnení rozhodnutia, nie v samotnom výroku. Jej účelom je dosiahnuť vylúčenie určitého majetku zo súpisu a predísť jeho speňaženiu. Na druhej strane prostredníctvom určovacej žaloby nemožno dosiahnuť vylúčenie veci z konkurzu, preto tieto dva druhy žalôb majú rozličný zmysel a význam, pričom za účelom dosiahnutia úplnej právnej ochrany majetku tretej osoby sa vzájomne dopĺňajú. V posudzovanom prípade bola otázka vlastníckeho práva právoplatne vyriešená, pričom nemožno považovať postup súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, ktoré si osvojili závery vyplývajúce z vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Trnave, za nesprávny. V danom prípade žalobkyne preukázali, že im svedčí vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, ktorých vylúčenia sa domáhajú, čo však v prípade excindačnej žaloby nie je rozhodujúce, resp. daný stav nepredstavuje záruku, že aj v tomto konaní budú v celom rozsahu úspešné a to najmä s poukazom na to, že situácia je v tomto prípade modifikovaná tým, že sporné nehnuteľnosti sú zaťažené záložným právom. K otázke vzťahu určovacej a vylučovacej žaloby sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril v zjednocujúcom rozhodnutí, podľa ktorého sama skutočnosť, že prebieha konanie o žalobe na vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty, nezakladá bez ďalšieho nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení, že je vlastníkom tejto veci (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 10. 2009 sp. zn. 4Cdo/96/2008, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 52/2010). Dovolací súd v tomto uznesení konštatoval, že od žaloby o určenie vlastníckeho práva k veci treba odlišovať žalobu o vylúčenie veci zo súpisu podstaty (excindačnú žalobu) upravenú v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o konkurze. Výsledkom úspešného uplatnenia takejto žaloby je vylúčenie veci zo súpisu podstaty, a tým aj strata oprávnenia správcu nakladať s vecou a najmä strata možnosti speňažiť ju. Zahnutím veci do konkurznej podstaty sa nikdy nemení jej skutočný vlastník, či už je ním úpadca alebo iná osoba. Zápisom veci do súpisu podstaty, rovnako ako právoplatným rozhodnutím o jej vylúčení zo súpisu podstaty alebo o zamietnutí vylučovacej žaloby, nemôže byť nikdy určený vlastník veci. V konaní o vylučovacej žalobe môže byť otázka vlastníctva riešená iba ako otázka predbežná, a to len za predpokladu, že má pre rozhodnutie sporu právny význam. V prípade žaloby o určenie vlastníctva súd môže skúmať, či žalobca je alebo nie je vlastníkom veci, no otázkou, či vec bola zahrnutá do súpisu podstaty oprávnené sa nezaoberať, pretože to nie je predmetom konania vyvolaného určovacou žalobou. Aj keď k vylúčeniu veci zo súpisu podstaty môže dôjsť len na základe rozhodnutia súdu o vylúčení veci zo súpisu podstaty, nebráni to úspešnému uplatneniu žaloby o určenie vlastníckeho práva k tejto veci. Pretože prípadné rozhodnutie súdu o vylúčení veci zo súpisu podstaty nie je podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, a teda nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty v otázke vlastníctva, má žalobca naliehavý právny záujem na určovacej žalobe o určení svojho vlastníctva k veci. Naproti tomu zamietnutie žaloby o vylúčenie veci zo súpisu podstaty ešte neznamená, že žalobca nemôže byť jej

vlastníkom, že vec musí byť v rámci speňažovania majetku patriaceho do podstaty predaná (§ 27 ods. 12 zákona o konkurze) a že konkurz nemôže byť zrušený aj inak, než po splnení rozvrhového uznesenia [§ 44 ods. 1 písm. a) a c) zákona o konkurze]. Žaloba o určenie vlastníckeho práva k veci a žaloba o vylúčenie veci zo súpisu podstaty majú svoje opodstatnenie dané predmetom konania, ktorý bol nimi určený. Keďže predmety týchto žalôb sa líšia, možnosť uplatnenia jednej z nich nevyklučuje prípadne úspešné uplatnenie druhej. To zároveň znamená, že zo skutočnosti, že je vedené konanie o návrhu žalobcu na vylúčenie veci zo súpisu podstaty, nemožno vyvodzovať nedostatok jeho naliehavého právneho záujmu na určení, že je jej vlastníkom. K vzťahu vylučovacej a určovacej žaloby zaujal stanovisko aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že vylučovaciu žalobu je potrebné odlišovať od žaloby o určenie vlastníckeho práva. Zapísanie určitého majetku do súpisu konkurznej podstaty umožňuje správcovi nakladať s takýmto majetkom podliehajúcim konkurzu a následne ho speňažovať. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu takéhoto majetku do súpisu konkurznej podstaty je práve vylučovacia (excindačná) žaloba. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama osebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriacej do konkurznej podstaty (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 193/2019 z 3. júla 2019).

15. Pokiaľ ide o námietku žalobkyní týkajúcu sa nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, keď nevyhovel návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný bol v priebehu konania, od jeho začiatku aktívny, vyjadril sa k podanej žalobe a čo sa týka jeho neúčasti na predmetnom pojednávaní dňa 11.10.2019, predložil žiadosť o konanie v jeho neprítomnosti. K danej otázke odvolací súd dodáva, že na margo prílišného formalizmu pri vydávaní rozsudku pre zmeškanie sa vyjadril aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 04.06.2019 sp. zn. I. ÚS 233/2019-22, keď uviedol, že formalistický výklad ustanovenia § 274 C. s. p. skutočne nie je žiaduci, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, počas ktorej žalovaný nebol v konaní nečinný a súd vykonal rozsiahle dokazovanie na návrh strán sporu. V opačnom prípade vydanie takéhoto rozsudku môže znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Rozhodne je na mieste pred vydaním rozsudku pre zmeškanie skúmať, či v priebehu celého doposiaľ vedeného konania bola strana, v neprospech ktorej sa má vydať, skutočne procesne pasívna. Na základe uvedených skutočností dovolací súd nevzhliadol v postupe súdu prvej inštancie žiadnu nesprávnosť zakladajúcu porušenie práva na spravodlivý proces tak, ako to predpokladá § 420 písm. f/ C. s. p.

16. Čo sa týka námietky žalobkyní o nedoručení vyjadrenia žalovaného zo dňa 09.10.2019, dovolací súd ani v tomto prípade nezistil existenciu predmetného dovolacieho dôvodu s poukazom na to, že toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti, ku ktorým by sa žalobkyne skôr či neskôr nevyjadrili (nakoľko obsahovalo skutočnosti týkajúce sa premlčania záložného práva s poukazom na uznanie záväzku) a s ktorými by sa súdy oboch inštancií nevysporiadali v odôvodnení svojich rozhodnutí.

17. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje relevantnú a dostatočnú argumentáciu k meritu veci a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, či arbitrárne. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p. a v preskúmanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p..

18. Žalobkyne ďalej prípustnosť svojho dovolania založili na nesprávnom právnom posúdení veci s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Za právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, považovali otázku, či za daných skutkových a právnych okolností im svedčí tzv. lepšie právo, t. j. právo vlastnícke. V tejto súvislosti namietali, že z rozhodnutí konajúcich súdov nie sú zrejmé úvahy, čo sa v danom prípade považuje za lepšie právo a prečo na toto lepšie právo - vlastnícke právo žalobkyní neprihliadli, napriek tomu, že ho v konaní preukázali, no súdy uprednostnili právo

žalovaného. Taktiež za nesprávne právne posúdenie žalobkyne považovali to, že súdy sa nezaoberali, resp. nesprávne určili charakter excindačnej žaloby.

19. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p..

21. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

22. Zákonná úprava dovolania kladie na jeho vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p.), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením strany sporu v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie.

23. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je - pri vymedzení dovolacieho dôvodu - v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

24. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

25. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

26. Z uvedeného taktiež vyplýva, že na to, aby dovolateľ mohol odvolaciemu súdu vytýkať nesprávne právne posúdenie veci, musí ísť o právnu otázku, ktorú bol odvolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť. Pokiaľ odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku nemohol určitú právnu otázku posudzovať [napr. otázku prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, vrátane otázky zákonnosti a ústavnosti rozhodnutia o (mimoriadnom) dovolaní], nemôže strana sporu namietať jej nesprávne právne posúdenie v dovolaní a dovolací súd nie je oprávnený takto tvrdené „nesprávne právne posúdenie" meritórne preskúmať.

27. V súlade s uvedenými teoretickými východiskami dovolací súd konštatuje, že otázka vymedzená žalobkyňami nie je otázkou právnou, ale ide o otázku skutkovú, čo vyplýva aj zo samotnej formulácie tejto otázky (zo skutkových okolností veci, preukázali vlastnícke právo a pod.). Dovolací súd sa otázkou charakteru excindačnej žaloby a jej vzťahu k problematike určenia vlastníckeho práva zaoberal už v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a na tomto mieste už len odkazuje sa svoju argumentáciu uvedenú v ods. 14 odôvodnenia tohto uznesenia. Nakoľko predmetná otázka už bola riešená aj v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobkyní, že vyriešená ešte nebola. Nanajvýš by bolo možné zaoberať sa tým, či v rozhodnutí odvolacieho súdu nedošlo k prípadnému odklonu, avšak dovolací súd žiadne takého dôvodu v rozhodnutí odvolacieho súdu nevzhliadol.

28. V rámci nesprávneho právneho posúdenia žalobkyne namietali opätovne nesprávny postup súdu prvej inštancie, keď opomenul vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného. K tejto námietke sa dovolací súd už vyjadril vyššie (ods. 15) a na svoju argumentáciu v celom rozsahu odkazuje.

29. Za nesprávne právne posúdenie žalobkyne označili tiež postup, keď súdy neskúmali existenciu dôvodov, z ktorých žalobkyne odvodzovali svoj nárok a za nesprávne považovali tvrdenie, že už pri nadobudnutí nehnuteľností do BSM mali právny predchodca žalobkyní a žalobkyňa 1/ vedomosť o existencii predmetného záložného práva, ako aj skutočnosť, že nespochybňovali prihlášku pohľadávky zo strany Prima banky. Na tomto mieste dovolací súd konštatuje, že uvedené námietky nemajú nič spoločné s právnym posúdením prejednávanej veci, nakoľko sa týkajú otázok skutkových, ktoré boli predmetom vykonaného dokazovania.

30. Napokon žalobkyne za nesprávne právne posúdenú považovali otázku premlčania s poukazom na úkon uznania záväzku. Ani v tomto smere však dovolací súd nepostrehol nesprávnosť tak v právnom posúdení veci ako ani v zistení skutočností, ktoré boli pre posúdenie otázky premlčania rozhodujúce. Tak ako skonštatoval odvolací súd, uznanie dlhu nemá za následok zánik pôvodného záväzku a jeho nahradenie novým záväzkom z dôvodu uznania, ako to prezentovali žalobkyne. Z tohto dôvodu uznanie záväzku nespôsobilo zmenu pôvodnej splatnosti úveru dohodnutej na deň 30.11.2010. Uznaním záväzku v zmysle § 407 Obchodného zákonníka sa dosiahlo len to, že pre splnenie dlhu bola poskytnutá veriteľom ďalšia lehota na plnenie. Ak splatnosť úveru bola určená dňom 30.11.2010 a k podaniu žaloby na Okresnom súde Bratislava I došlo 25.11.2014, nedošlo v zmysle § 397 Obchodného zákonníka k premlčaniu záväzku úpadcu plniť. Premlčacia doba by uplynula až dňom 30.11.2014. V nadväznosti na uvedené bol správny záver súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, v zmysle ktorého nemôže dôjsť k premlčaniu záložného práva skôr, než uplynie premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky, ktorý záver podporili súdy aj odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 250/2011.

31. Napokon žalobkyne namietali nesprávnosť výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konaniach. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že rozhodnutie o trovách konania (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia. Dovolanie proti tejto časti potvrdzujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je, pretože jeho prípustnosť je vylúčená priamo ustanovením § 421 ods. 2 C. s. p.

32. S poukazom na to, že žalobkyne vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nevymedzili dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p..

33. Z vyššie uvedených dôvodov potom dovolací súd dovolanie žalobkyní odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p..

34. K rozhodnutiu o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 255 ods. 1 C. s. p. uvádza, že žalovaná bola síce v dovolacom konaní úspešnou stranou

sporu, avšak z dôvodu, že nevyužila svoje právo vyjadriť sa k podanému dovolaniu, dovolací súd jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

35. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.